

вѣшки глави? Има ли той толкова тежки крака за тази работа?

— О, повелителю! — отговори търговецътъ, ти погледни само този юнакъ, разледай му краката: той ще троши човѣшкитѣ глави като орѣхи!

Великиятъ князь повѣрва на търговеца. Продажбата се свърши. Гусеинъ получи за Голията една дузина скъпоцѣнни брилянти, съ които той побърза да си замине отъ страхъ да не се открие лъжата му. А князътъ бѣше доволенъ отъ покупката и назначи слѣдъ два дни да се извърши смъртното наказание надъ прѣстѣпниците.

Още отъ сутринята на голѣмия площадъ се трупаше гълпи народъ, дошелъ отъ разни села. Самъ Алкасаръ седѣше на тронъ, покритъ съ зелена коприна. Около него бѣха неговитѣ съвѣтници, брамини, дервиши, играчи, облѣчени въ златни прѣмѣни и накитени съскъпоцѣни камъни. На другия край на площада гърмѣха музика и пѣсни.

Но ето отдалечъ се показаха прѣстѣпниците, наредени на два реда. Тѣ вървѣха съ наведени глави и съ рѣцѣ свързани назадъ. Близо до осъденитѣ вървѣха тѣхнитѣ роднини, мълчаливо гълтаха сълзитѣ си и сдържаха плачътъ си отъ страхъ да не расърдятъ повѣлителя. Спрѣха се прѣстѣпниците на опрѣдѣленото мѣсто. Палачътъ изведе напрѣдъ единъ отъ тѣхъ и сложи главата му на дъската, която бѣше на срѣдъ площада.

Водачътъ поведе къмъ него Голията, като му каза:

— Слоне, изпълни волята на великия князь и веднага прѣдай на смъртъ този робъ, който е заслужилъ неговата немилость!

Голиятъ страхливо прѣстѣпи напрѣдъ и се спрѣ. Пѣстритѣ облѣкла, силната музика, дивитѣ викове го караха всѣка минута да се оглежда страхливо.